

[Ingerlise Koefoed]

dere med det i det kommende år, kan det egentlig blive spændende, hvordan regnskabet for finansåret kommer til at se ud, hvilke af de midler, der er afsat til et bestemt formål, man vil have anvendt til noget helt andet.

I øvrigt er der allerede nu tegn på, at rammen vil revne. Vi ved, der ikke er penge nok til de bebudede uddannelser. Vi ved også, at flertallet i finansudvalget heldigvis fik udenrigsministeren til at finde penge fra reserverne til hjælpen til Etiopien. Det er helt sikkert, at der i løbet af året vil blive ting, som man ikke kan spare sig igennem på andre områder. Vi kan håbe, at ministrene og regeringen vil tage de overskridelser, et andet flertal kan blive nødt til at kræve af og til, med det samme venlige smil og den samme hjertevarme tålmodighed, som moderniseringsaviserne, plakaterne i institutionerne og de mange skæve smil rundt omkring i DSBs regie opfordrer de offentligt ansatte til at vise deres samfundssind med.

Dette ikke for at sige, at der ikke kan være brug for afbureaukratisering og for lettere og venligere sagsbehandling, men for at udtrykke den dybeste tvivl om, hvorvidt den måde, regeringen griber det an på, vil give andet end frustrationer både hos de ansatte og hos de borgere, der ikke kan nøjes med kunstige smil og andet pop, når de har brug for offentlig service. Varig hjælp er og bliver fattighjælp, selv om det nok så meget overrækkes med et smørret grin.

Men så kan man spørge, og det vil man selvfølgelig: er det overhovedet muligt i disse tider for et socialistisk parti at gøre nogen ting, der ikke betyder besparelser og nedskæringer? Nej, det vil heller ikke være muligt for os, hvis det er os, der skal bestemme, heller ikke for det arbejderflertal, som vi stadig ser hen til trods hårde ord fra socialdemokratiets side, det arbejderflertal, der må komme den dag, da socialdemokraterne vover at se til den rigtige side i det politiske spektrum. Vigtigst er det naturligvis at få flere i beskæftigelse ved den nedsættelse af den daglige arbejdstid, som den kommende overenskomst må resultere i, ved at satse på udbygning af miljø- og energipolitikken og på en bedre anvendelse af den kollektive trafik, ved udvidelse af boligbyggeri, byfornyelse og plejehjemsbyggeri, ved at indføre den vigtige uddannelsespolitiske reform: betalt frihed til

uddannelse. Den offentlige sektor skal ikke skæres dybt. Den skal anvendes offensivt som drivkraft for en økonomisk udvikling, og forskning og uddannelse skal have høj prioritet.

Selvfølger vil alt dette koste penge, men der vil også blive sparet både på dagpengene og på de sociale udgifter, og forbrugsmulighederne vil stige med udvidet produktion til følge. Om lønningerne også vil stige, må fremgå af fagbevægelsens reaktion på en anderledes skattepolitik, der afskaffer skattefiduserne og lader dem, der tjener mest, betale mest, på en bedre bolig- og trafikpolitik og på trykthed såvel i arbejdslivet som på de sociale områder.

Vi tror, at man ved at føre en arbejderrettet politik vil kunne opnå en form for sociale kontrakter. Hvorfor skulle der være høje lønkrav, hvis alle de andre områder holdes på et rimeligt niveau og inflationen af samme grund ikke bliver så stor?

Dette er blot nogle af de bud, SF har på en anderledes løsning af nogle meget påtrængende problemer, og vi taler meget gerne med andre partier om deres forslag til socialt afbalancerede løsninger. Det ville være en fin målsætning for et andet flertal end det eksisterende at få skabt en finanslov, som også socialdemokratiet kunne stemme for uden alverdens formalistiske begrundelser.

Med dette vil jeg meddele, at SF naturligvis ikke kan stemme for finanslovsforslaget. Jeg vil samtidig takke finansudvalgets sekretariat for godt og dygtigt arbejde i det finansår, der nu snart er gået, og takke alle de medarbejdere rundt omkring i ministerierne, som har haft forfærdelig travlt med at svare på de mange, ofte meget indviklede spørgsmål fra finansudvalget.

(Kort bemærkning).

Addi Andersen (CD):

Jeg vil gerne sige til fru Ingerlise Koefoed: når vore børn og unge giver udtryk for, at de er bange for fremtiden og for krig, hvis skyld er så det? Det er bl.a. SFs og VS', der gang på gang maler en vis mand på væggen. De har gjort det så tit, at de selv er begyndt at tro på det, men det er vore børn og unge, det går ud over.

Bilgrav-Nielsen (RV):